

Nu weet ik wie ik ben. Voordat dit gebeurde, was ik er nooit helemaal zeker van.

Ik weet ook wat er gebeurd is, en waarom. Ik weet wiens schuld het was. En dat het niet zo had hoeven gaan.

Het was nooit de bedoeling dat er iemand zou sterven. Het was slechts een gevolg van al dat andere. Van al dat andere wat niet gepland was, maar wat gewoon gebeurde.

Niemand zou het begrijpen, want niemand kan iemand anders echt kennen. Je weet niet wat anderen doen. Hoe ze hun leven leiden. Ik rouw ook.

Maar wat maakt het nu nog uit? Gebeurd is gebeurd.

Niemand zal dit lezen. Dus ik weet niet eens waarom ik dit schrijf. Ik wil nu met rust worden gelaten. Laat me met rust. Binnenkort is alles vergeten.

Maar eerst zal er gespeculeerd worden. Omdat ze het niet kunnen laten. Zo is het nu eenmaal. Maar er is maar één waarheid, en die zal niemand ooit te weten komen.

‘Laat ik maar meteen ter zake komen,’ zei officier van justitie Casper Carlheim toen Monica Eurell in haar kamer had plaatsgenomen en Casper de deur achter hen had gesloten. ‘Ik wil het Wilda-onderzoek verplaatsen van Kalmar naar Vimmerby. Het misdrijf heeft immers hier plaatsgevonden. En ik wil dat jij de zaak overneemt. Het werkt niet met Blomberg. Er zijn nu ondertussen twee weken verstreken en er is niets gebeurd. Jij kent de buurt ook het beste. Je kent de mensen hier.’

‘Wat heb ik van het begin af aan ook alweer gezegd?’ zei Monica, en ze nam een hap van haar chocoladewafel.

Casper stond op uit zijn stoel en liep om het bureau heen. De bovenste knoop van zijn colbert was over zijn dikke buik dichtgeknoopt en het leek alsof die elk moment los kon schieten, dacht Monica.

‘Je hebt het hele team tot je beschikking, we verhuizen de politiepost hierheen,’ zei hij. ‘En als je meer mensen nodig hebt, kan ik er een paar sturen. Ik wil ook wat hulp van de landelijke opsporingsdienst NOA invoeren. We moeten nu echt vorderingen maken.’

‘Wat voor hulp?’

‘Een paar profilers. Zij waren cruciaal in de zaak van de Litouwse gastarbeider in Kinnekulle die dat arme meisje had omgebracht en misschien kunnen ze hierbij ook helpen.’

Als hoofdinspecteur van de recherche in het nieuw gevormde politiedistrict Syd had Monica Eurell steeds meer verantwoor-

delijkheid gekregen. Het was een verantwoordelijkheid waar ze niet om had gevraagd en die ze ook niet had gewild. Het politievak woog met het jaar steeds zwaarder op haar schouders. Ze had moeten stoppen na Lisette, dacht ze. Haar jongere zus Lisette was verdwenen en nooit teruggevonden. De zaak was nooit opgelost, haar zusje had nooit eerherstel gekregen. Was dat de reden waarom haar carrière zo succesvol was verlopen na wat er was gebeurd? Ze kon degene die Lisette had meegenomen niet vinden, dus deed ze haar uiterste best om alle andere daders wél te vinden. Ondanks de last op haar schouders.

Ze wierp een blik op het voortgangsverslag dat voor haar op haar bureau lag, met statistieken uit haar jaren als rechercheur. Hoe het percentage opgeloste zaken op Monica's afdeling bijna verdubbeld was sinds 2014, het jaar waarin haar zusje verdween. Ze had dat rapport altijd bij de hand, om zichzelf eraan te herinneren dat ze haar leven niet verspilde.

'Maar ik wil dat je je blijft concentreren op het hoofdspoor,' vervolgde de officier van justitie terwijl hij door de kamer liep.

Monica bedacht dat het nog steeds de nutteloze mannen waren die de beslissingen namen, ondanks wat er allemaal tijdens de #MeToo-herfst was gebeurd.

'Vergeet niet dat ik met vakantie ben geweest en alleen af en toe door deze en gene ben benaderd met vragen. Ik begin nu pas een totaalbeeld te krijgen,' zei Monica, en ze schepte een handvol snoepjes uit een schaal die op het bureau stond.

'Ik stel voor dat je begint met een gesprek met de ouders van het meisje. Ze zijn tot nu toe vier keer gehoord en elke keer is degene die het verhoor leidde met hetzelfde gevoel blijven zitten.'

'Wat voor gevoel?'

'Dat ze iets achterhouden. Dat is ook de reden dat ik de zaak heb overgenomen. Het is tijd om ze binnenkort aan te houden.'

De eerste dag op het werk. Het werk waar hij zich zijn hele leven op had voorbereid.

Benjamin Krantz rekte zich uit en liep door de glazen deuren het politiebureau in de Polhemsgatan binnen. Wie was hij hier? Zonder hem? Twee jaar lang was hij de zwijgzame Zweed geweest die het liefst in de ondergrondse kantoorbunker van de FBI in papieren zat te bladeren. Benjamin vond dat leuk. In de VS luisterden ze naar hem. Daar was je de som van je kennis. In Zweden was dat niet zo. Hier ging het om afspiegelingsbeginsel, wachtrijen, first in, first out en contacten.

Susanne Edvardsdotter ontmoette hem bij de receptie.

‘Welkom thuis! Sorry dat ik je pasje nog niet heb,’ zei ze. ‘Dat komt deze week.’

Ze namen de lift naar boven en ondanks het feit dat Benjamin voor deze rol was opgeleid, voelde hij zich nauwelijks welkom. Drie jaar gedragswetenschappen, drie jaar criminologie, een twee jaar eerdere aanstelling op projectbasis bij de politie en twee jaar bij een op maat gemaakt traineeprogramma bij de FBI hadden hem hier gebracht.

‘Hier is je plek, het is een beetje krap op deze verdieping, zoals je weet,’ zei Susanne.

‘Waarom kan ik niet zijn plek krijgen?’

‘Die kamer is nu bezet. En het is misschien niet helemaal gepast om meteen op je eerste werkdag de grootste kamer op te eisen. Maar ik heb beloofd...’ zei Susanne, maar ze onderbrak

zichzelf. ‘Laat maar zitten. Het is belangrijk dat je je een beetje op de achtergrond houdt, in elk geval in het begin. Je kunt misschien, om te beginnen, met Håkan en mij gaan lunchen?’

‘Ik heb mijn eigen eten bij me,’ zei Benjamin. ‘En ik werk het liefst alleen.’

We zijn waarnemers, Benjamin. We nemen waar, we kijken, observeren.

Op dat moment kwam Håkan met zijn ronde bril de kamer binnen.

‘Håkan, je kent Benjamin natuurlijk nog wel,’ zei Susanne.

‘Natuurlijk, papa’s jongen,’ zei Håkan zonder hem aan te kijken. ‘Van de FBI naar de grijze dagelijkse routine. Niet zo glansrijk, hè?’

Susanne ging verder.

‘Vorig jaar hebben we bij tweeëntwintig verschillende zaken geholpen en dit jaar kunnen we waarschijnlijk op ongeveer hetzelfde aantal rekenen. Misschien niet met zo’n hoog ophelderingspercentage als voorheen.’

Benjamin voelde zijn ogen prikken, zoals altijd wanneer hij zich onder de mensen begaf.

‘We hebben een verzoek gekregen,’ zei Susanne. ‘Het gaat om de zaak-Wilda in Vimmerby. Ze hebben hulp nodig en ik heb voor ons drieën treintickets daarnaartoe geboekt voor morgen.’

‘Ik neem aan dat we een goede reputatie hebben bij de officier van justitie na onze inspanningen in Kinnekulle,’ zei Håkan.

‘Dat zou kunnen. Maar dit,’ zei Susanne terwijl ze Benjamin en Håkan een stapel papieren gaf. ‘Dit is iets bijzonders. Eerlijk gezegd heb ik zoiets nog nooit gezien.’

Het werd even stil, iedereen zat te lezen. Benjamin merkte hoe het bekende gevoel zich in hem verspreidde. Het mysterie, het onzichtbare, de vragen die moesten worden opgehelderd.

‘Er werd bijvoorbeeld een drie pagina’s lange losgeldbrief aangetroffen in het huis waar het meisje is vermoord. De doodsoorzaak is vastgesteld op...’

‘Je begint met het waarom,’ zei Benjamin. Eigenlijk had hij de woorden alleen maar gedacht, maar ze waren toch uit zijn mond gekomen.

‘Pardon?’ zei Håkan.

‘Je begint met het “waarom”,’ zei hij nogmaals, en hij rekte zich een beetje uit.

Als je iets gedaan wilt krijgen, moet je het zelf doen.

Håkan en Susanne praatten verder, terwijl Benjamin zijn mobiel pakte en een site van een van de avondkranten opende. Bovenaan stonden een foto van de zesjarige Wilda Axelsjö en een kop. VERMOEDEN POLITIE: ZE IS IN HAAR BED VERMOORD.

Monica Eurell bladerde door het onderzoeksmateriaal van de zaak van het vermoorde, zesjarige meisje. Er was iets vreemds aan deze zaak, dacht ze. Een klein meisje was op kerstochtend dood aangetroffen in de wijnkelder van haar eigen huis. Toen haar ouders 's ochtends wakker werden, vonden ze in de keuken een losgeldbrief van drie pagina's. Dat was tenminste wat ze beweerden.

De ouders hadden op kerstochtend vroeg de alarmcentrale gebeld om Wilda als vermist op te geven. Het meisje werd pas enkele uren later gevonden. Ze was gewurgd met een soort wurgmechanisme dat bestond uit een afgebroken penseel en nylondraad, en was op het hoofd geslagen met een stomp voorwerp. De schrijver van de brief had een heel specifiek bedrag gevraagd, 1,3 miljoen kronen, dat precies het bedrag was van de kerstbonus van haar vader. Had iemand geprobeerd het meisje te ontvoeren, maar was diegene er niet in geslaagd haar ongezien het huis uit te krijgen? Maar als het iemand van buitenaf was geweest, waarom waren er dan geen duidelijke sporen van braak? En waarom waren de ouders niet wakker geworden?

Er was zoveel wat niet klopte. Het vorige rechteam was er niet in geslaagd op ook maar één van de vele vragen in de zaak antwoord te geven, en er was kostbare tijd verloren gegaan. Wilda was ook niet zomaar een meisje. Honderdduizenden mensen volgden haar dagelijks leven via de blog en de

sociale media van haar moeder Camilla.

Monica dronk de laatste slok koffie, stapte in de auto en reed naar een huis buiten Vimmerby waar de ouders van het vermoorde meisje nu verbleven. Blijkbaar hadden ze een huis mogen lenen van vrienden die in het buitenland woonden.

‘Jullie verdenken Lasse en Camilla? Dat ze hun eigen dochter hebben vermoord?’

De advocaat van het echtpaar Axelsjö ontving Monica toen ze aankwam.

‘We verdenken iedereen,’ zei Monica.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Jullie zitten ernaast,’ zei hij. ‘Daar ben ik zeker van. Ik ken Lasse al sinds onze studententijd. De hele situatie is één grote nachtmerrie. We hebben jullie alles gegeven wat jullie wilden. Vingerafdrukken, handschriftvoorbeelden, DNA-monsters. We zijn verschillende keren gehoord. Waarom richten jullie je niet op het vinden van de dader in plaats van ons het leven zuur te maken?’

‘Je weet dat we alleen maar ons werk doen,’ zei Monica, terwijl er stemmen van buiten te horen waren en Lars en Camilla Axelsjö de kamer binnenkwamen. Lars droeg een gebreid vest over een ongestreken overhemd. Hij had kleine oogjes en zag er moe uit. Het was te zien dat hij bijna vijftien jaar ouder was dan zijn vrouw. Camilla droeg geen make-up en had een lange donsjas aan die de rest van haar kleding bedekte, op een spijkerbroek na die ter hoogte van haar scheenbeen onder de jas uitstak.

‘Ik ben Monica en leid vanaf nu het onderzoek,’ begon ze. ‘Ik heb alle eerdere verhoren met jullie gelezen, maar wil toch zelf nog een paar vragen stellen. Ik hoop dat dat goed is.’

Lars leek kalm en beheerst. Over Camilla’s wangen daar-entegen stroomden gestaag de tranen. Ze ging zitten met haar handen voor haar gezicht geslagen.

‘Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?’ vroeg Monica nadat Lars bevestigend had geknikt.

‘Via een gemeenschappelijke kennis, bijna tien jaar geleden, en het jaar daarop zijn we getrouwd.’

‘En wanneer zijn jullie naar Vimmerby verhuisd?’

‘Toen Hugo, Wilda’s oudere broer, werd geboren. Dat was negen jaar geleden. Mijn bedrijf was net naar de beurs gegaan. Ik had hard gewerkt, was bijna dag en nacht bezig geweest voor het bedrijf. Camilla wilde dat ik meer verantwoordelijkheid zou overdragen aan de andere eigenaren, ze wilde dat ik meer tijd aan mijn gezin ging besteden. Toen Wilda drie jaar later werd geboren, besloot ik om het rustiger aan te gaan doen.’

‘Jullie kregen pas laat kinderen.’

‘Ja, ik was bijna vijfenvijftig toen Hugo werd geboren, Camilla was eenenveertig. Kort daarna kwam Wilda. Beiden waren een geschenk.’

Lars Axelsjö keek naar het plafond, alsof hij nadacht. Hij zag er moe uit, maar nog steeds beheerst. Zijn vrouw had tot nu toe niets gezegd, had alleen maar ineengezakt zitten huilen.

‘En toen hebben jullie het huis laten bouwen?’ zei Monica.

‘Ja, klopt. Ik kom uit deze streek en heb altijd geweten dat ik hier voorgoed zou terugkomen wanneer ik een gezin ging stichten.’

‘Maar je bleef toch in het bedrijf werken?’

‘Ja, ik bleef verantwoordelijk voor een van de bedrijfsonderdelen. Maar ik heb de andere eigenaren duidelijk gemaakt dat ik maar een paar dagen per week op kantoor zou zijn. De rest wilde ik vanuit huis doen.’

‘Het gaat goed met het bedrijf, heb ik begrepen?’

Monica had het laatste jaarverslag gelezen. Het bedrijf van Lars Axelsjö had bijna een half miljard kronen omzet gedraaid en alles wees erop dat het bedrijf op weg was naar een recordjaar.

‘Ja, dat zorgt er natuurlijk voor dat er meer werk is dan ik had gedacht.’

‘Die kerstbonus die je dit jaar hebt gekregen, krijg je zoiets elk jaar?’

‘Alle operationele managers hebben een winstgerelateerde

bonusregeling in hun contract staan.’

‘Een winstgerelateerde bonusregeling, dat wil zeggen dat wanneer het bedrijf veel geld binnenhaalt, degenen met een leidinggevende functie een percentage van de winst krijgen?’

‘Ja, zo zou je dat kunnen zeggen. Ik ben zowel aandeelhouder als manager, dus ook ik heb recht op een bonus. Aandeelhouders die niet in de dagelijkse bedrijfsvoering werken, krijgen alleen een dividenduitkering.’

‘Dus dit jaar krijg je zowel je salaris als een bonus en een dividenduitkering? Een goed jaar?’

‘Dit is financieel gezien het meest succesvolle jaar geweest van mijn professionele carrière tot nu toe, ja.’

‘En wat doet je bedrijf precies?’

‘Het is een gewoon, vrij saai IT-bedrijf. Outsourcing,’ zei Lars. ‘Meer dan tweehonderd werknemers.’

‘Denk je dat het bedrijf van Lars iets te maken heeft met wat er met Wilda is gebeurd?’ Camilla keek voor het eerst op. Haar ogen waren rood van het huilen.

‘Ik weet het niet,’ zei Monica. ‘Maar nu wil ik dat jullie in detail vertellen wat er de avond ervoor is gebeurd, de ochtend toen jij, Camilla, de brief vond, en toen jij, Lars, uiteindelijk Wilda vond.’

Lars bleef kalm toen hij de belangrijkste gebeurtenissen samenvatte. Camilla knikte.

‘We hadden kerstavond gevierd bij het gezin Cronstedt, onze vrienden. Dat doen we nu al een paar jaar, we willen er een traditie van maken. We wilden er in elk geval een traditie van maken. Het was een heel normale kerstavond, zou ik zeggen. Donald Duck, haring, dansen rond de kerstboom, kerstcadeautjes. We vertrokken rond negen uur ’s avonds. We hebben eerst nog kerstcadeaus naar een paar andere vrienden gebracht en zijn toen naar huis gereden. De kinderen waren moe en Wilda viel in slaap op de achterbank. We zouden de volgende ochtend vroeg naar Skagen vliegen. Mijn zus en haar man hebben daar een huis en we hadden afgesproken om de dagen tussen kerst en Nieuwjaar daar samen door te brengen. Toen we thuishwa-

men, droeg ik Wilda naar haar kamer en legde haar in bed nadat ik haar haar pyjama had aangetrokken. Ze sliep de hele tijd. Camilla bracht Hugo naar bed en ik nam een slaappil en ging ook naar bed.'

'Hoelang heb je al slaapproblemen?'

'Al heel lang, maar het komt met perioden. Soms gaat het een jaar zonder problemen, soms gaat het minder goed.'

Lars haalde diep adem.

'De volgende ochtend was ik net wakker geworden en stond ik mijn kleren aan te trekken in de slaapkamer toen ik Camilla hoorde roepen. Ik rende naar de keuken, waar ze met die brief stond. Toen we Wilda nergens konden vinden, belden we de politie.'

'Dus pas toen jullie in de keuken kwamen, merkten jullie dat er iets mis was?'

'Ja,' zei Lars.

'Ik was net wakker geworden,' zei Camilla snikkend. 'Wilda was niet op haar kamer toen ik haar wakker wilde maken. Daarna vond ik die... die...'

Ze werd overmand door emoties.

'Die brief,' vulde Lars aan. 'Toen riep ze me.'

'Wat deed Hugo ondertussen?' zei Monica.

'Hij sliep. Hij werd pas later wakker,' zei Camilla. 'Maar we hebben dit allemaal al verteld. Meerdere keren.'

'Rustig maar, schat,' zei Lars. 'Ik neem aan dat het nodig is.' Hij keek naar Monica, die knikte.

'Ga door,' zei ze.

'Nou, en toen hebben we de hele ochtend zitten wachten tot iemand contact zou opnemen. Een ontvoerder. Het was de hele tijd een komen en gaan van mensen. Politieagenten, vrienden, burens, de dominee. Het was bijna niet bij te houden wie er allemaal waren. Rond het middaguur vroeg een agent mij en Magnus, Cronstedt dus, bij wie we de avond ervoor waren geweest, om het huis nog een keer te doorzoeken.'

Monica vond dit een vreemd detail. De patrouille ter plaatse had het huis niet zelf doorzocht, maar had daar alleen maar

staan wachten. Incompetente sukkels, dacht ze.

‘Dus begonnen we opnieuw te zoeken. Ik ging naar de kelder en... tja...’

‘Ik begrijp dat dit moeilijk is, Lars, maar het is belangrijk dat je me dit vertelt.’

‘Ze lag helemaal achterin. We hadden daar de eerste keer niet gekeken. Ik weet niet wat ik dacht. Ik rende zo snel mogelijk met haar naar de woonkamer, trok alle tape en zo weg. En daar in de woonkamer begrepen we natuurlijk dat ze niet meer leefde.’

‘Je hebt de tape van haar mond en het touw van haar polsen verwijderd?’

‘Ja. Puur uit een reflex, denk ik. Ik dacht eerst dat ze nog leefde.’ Hij keek Monica met een wanhopige blik aan.

‘Maar dat was niet zo.’

Monica trok aan de houten deur van het politiebureau. Die was vastgevroren en ze moest met beide handen trekken om hem open te krijgen. Ze dacht na over het gesprek dat ze zojuist had gevoerd. Had ze met een slachtoffer of met de dader gesproken?

De leiding in Kalmar leek verdeeld over de vraag of ze een moordzaak hadden, of er een moordenaar vrij rondliep of dat dit iets was wat binnen het gezin was gebeurd, een familiedrama. Er waren geen duidelijke instructies en het leek erop dat de eerste onderzoeksleider, Blomberg, de vrije hand had gekregen. Een verantwoordelijkheid die hij duidelijk niet aan had gekund.

Monica had zich grotendeels afzijdig gehouden. Als zij haar hulp niet wilden, ging ze zich ook niet opdringen. Bovendien had zij met kerst vrij gehad. Als ze jonger was geweest, zou ze zich op zo'n zaak hebben gestort, maar die ambities had ze nu niet meer. Ze wilde gewoon haar werk zo goed mogelijk doen en zich vervolgens wijden aan wat echt belangrijk was.

En nu was ze hier, iedereen die deel uitmaakte van het researcheteam zou zich op het politiebureau verzamelen. Ze ging bij de koffieautomaat staan en bladerde door de ochtendkrant. Er ging geen dag voorbij zonder dat er aandacht werd besteed aan de zaak-Wilda. Het nieuws was nog te vers om het tragische lot van het zesjarige meisje los te laten. De bijdrage van vandaag was een column van een cultuurredacteur die Wilda vergeleek met een circuspaard dat tegen haar zin had moeten poseren voor foto's en filmpjes op de socialemediaka-

nalen van haar moeder Camilla. En hoewel het niet expliciet werd vermeld, werd er tussen de regels door geïnsinueerd dat het hier om een familiedrama ging vanwege een conflict dat verband hield met de publiciteit, of dat die ervoor had gezorgd dat een psychopaat zijn oog had laten vallen op Wilda en haar vervolgens had vermoord.

De officier van justitie Casper Carlheim kwam naast haar staan.

‘De profilers komen morgen,’ zei hij, en hij schonk een kop koffie in. ‘Er is geen enkele reden om nog langer te wachten met om hulp vragen.’

Hij keek op zijn horloge.

‘Wat dacht je ervan als ik begin en jij het daarna overneemt?’ zei hij.

Monica wuifde alleen met haar hand en liep de grote vergaderingruimte binnen waar het rechteam al zat. Normaal gesproken was het politiebureau van Vimmerby alleen op maandag open en werd het bemand door Monica en eventueel nog iemand anders, al was elk politiebureau uitgerust om als meldkamer te fungeren als er een ernstig misdrijf in het district werd gepleegd. Monica probeerde het grootste deel van haar werk daar te doen, op de dagen dat ze niet samen met de rest van het team op het politiebureau van Kalmar moest zijn. Dat team bestond nu uit vijf personen, die Monica al eens eerder bij verschillende gelegenheden was tegengekomen. Cassandra Wedin, Ali Nouri, Jan-Ivar Johansson en Bill en Bull. De officier van justitie Casper Carlheim had gezegd dat hij voor meer rechercheurs kon zorgen, mocht dat nodig zijn.

‘Luister allemaal,’ begon Casper. ‘Zoals jullie weten, zijn we nog niet zoveel opgeschoten in deze zaak. Op het moment dat dit gebeurde, werd ik als leider van het vooronderzoek bij deze zaak betrokken, omdat alles erop wees dat we twee duidelijke verdachten hadden die konden worden aangehouden. Maar sindsdien zijn we er niet in geslaagd voldoende bewijs te vinden voor een dergelijke arrestatie. Daarom leidt Monica vanaf vandaag het onderzoek.’

Monica gaf niet veel om titels. Zolang ze maar rustig kon werken en snel goedkeuring kreeg voor alles wat ze nodig had, maakte het haar niet uit.

Casper vervolgde: 'Ik wil dat we de zaak nog eens doornemen om Monica op de hoogte te brengen van wat we tot nu toe hebben. We beginnen met de brief.'

Hoewel ze zich in de grootste van de twee aanwezige vergaderruimten bevonden, was het toch krap. De ruimte werd meestal gebruikt als eetruimte voor agenten die hun eigen lunch meebrachten en de geur van eten zat in de muren, het meubilair was oud en de tl-lampen zoemden.

'Zowel de moeder als de vader heeft meerdere handschriften ingeleverd,' zei Cassandra Wedin terwijl ze op haar stoel zat te wippen. Een nieuwe collega die Monica nog niet helemaal kon inschatten. Ze was hongerig, maar de vraag was of ze iets kon. Cassandra was vanaf het begin van het onderzoek in Kalmar erbij betrokken geweest.

'We hebben twee verschillende experts in Stockholm gevraagd om een schriftonderzoek uit te voeren, de handschriften te vergelijken met het handschrift dat in de brief is gebruikt. Beiden sloten de vader uit, maar bij de moeder waren ze beduidend minder zeker. Geen van beiden kon met zekerheid zeggen dat zij de brief had geschreven.'

'De moeder dus,' zei Casper. 'En ik heb begrepen dat de brief is geschreven op een schrijfblok van het gezin.'

'Dat klopt,' zei Cassandra. 'Evenals de pen waarmee de brief is geschreven. Dat hebben de ouders ook bevestigd.'

'Dus de brief is in het huis geschreven. Welke ontvoerder neemt niet een eerder geschreven brief mee?' zei Casper. 'En wat zegt dat over de inhoud?'

'Ja, dat is heel vreemd. Stockholm had nog nooit zoiets gezien, zeiden ze,' zei Cassandra.

Casper begon in zijn dikke map met papieren te rommelen en haalde er een kopie van de drie pagina's tellende brief uit. Hij begon de brief hardop voor te lezen.

Aan Lars: luister goed! Wij zijn een groep individuen die een internationale rebellenbeweging vertegenwoordigt. Wij respecteren je bedrijf, maar niet het land dat het dient. We hebben je dochter. Ze is veilig en ongedeerd en als je wilt dat ze 2019 meemaakt, volg je onze instructies. Haal 1,3 miljoen kronen van je bankrekening in een combinatie van bankbiljetten. Een half miljoen in briefjes van duizend en de rest in briefjes van vijfhonderd. Wanneer je thuiskomt, stop je het geld in een plastic zak. Ik bel je morgen tussen 8.00 en 10.00 uur met instructies voor de overdracht. De overdracht zal vermoeiend zijn, dus zorg dat je uitgerust bent.

‘Het bedrag is misschien nog wel het vreemdste van alles,’ zei Cassandra. ‘Het bedrijf van Lars Axelsjö had vorig jaar een omzet van enkele honderden miljoenen kronen. Waarom zou een ontvoerder slechts een miljoen vragen? En waarom precies 1,3 miljoen?’

‘Omdat dat precies het bedrag was van Lars’ kerstbonus dat jaar,’ zei Casper. ‘Op de laatste pagina staat het zo.’

Als je probeert ons te slim af te zijn, sterft ze. Als je contact opneemt met de politie, sterft ze. Als het geld op welke manier dan ook is gemanipuleerd, sterft ze. Onderschat ons niet, Lars. Denk niet dat het moeilijk zal zijn om haar te doden. Het is nu aan jou, Lars! G.R.O.

Hij zette de brief op het plankje onderaan het whiteboard.

‘De brief is duidelijk gericht aan de vader. Camilla en Wilda worden niet genoemd,’ zei Cassandra.

‘Misschien is het Camilla die een soort boodschap naar haar man probeert te sturen,’ zei Casper.

‘Misschien,’ zei Cassandra. ‘Dan is er nog die naam G.R.O. We hebben geprobeerd uit te zoeken waar dat voor staat, maar we hebben niets gevonden. Er is geen organisatie of iets dergelijks met die afkorting. Een lunchrestaurant in Stockholm, maar dat is alles.’

‘Oké,’ zei Casper. ‘We gaan ervan uit dat lunchrestaurants niet verantwoordelijk zijn voor de moord op kleine kinderen. We laten de brief voorlopig liggen. Ik wil ook dat we een mogelijke link met een pedofielenetwerk onderzoeken, waarover de avondkranten speculeren. Ik heb daar niets over gevonden in het onderzoek.’

‘Dat zijn speculaties, er is niets wat daarop wijst,’ zei Monica, die volledig op de hoogte was van veroordeelde pedofielen in de omgeving, en ze achtte het onwaarschijnlijk dat er een geheim netwerk bestond.

‘Ik wil toch dat je het onderzoekt. Misschien vindt er binnenkort een aanhouding plaats. Dan moeten we meerdere troeven achter de hand hebben.’

‘Oké,’ zei Monica, die nu alleen nog maar naar haar kamer wilde en dan de deur achter zich dicht wilde trekken. Ze had berekend dat ze honderd keer sneller een overzicht van deze puinhoop kreeg als ze alleen had mogen werken.

‘Goed. Wat hebben we van de autopsie?’ zei Casper.

‘Nou, helaas hebben we nog geen definitieve doodsoorzaak,’ zei Jan-Ivar Johansson, die blijkbaar had besloten om ook eens wakker te worden. Monica vroeg zich af of het niet tijd voor hem was om met pensioen te gaan, ze was zijn constante ouderkerel-gekuch beu. Ze had in de loop der jaren geprobeerd om hem op andere districten af te schuiven, maar dat was nooit gelukt. Hij en zijn vrouw hadden het blijkbaar prima naar hun zin in een of ander krot dat ze hadden geërfd in de buurt van het politiebureau.

‘Nee, hoe kan dat?’ zei Casper.

‘Tja. De forensisch patholoog-anatoom wilde het openlaten, omdat niet met zekerheid kon worden vastgesteld of het geweld met een stomp voorwerp tegen het hoofd of de wurging de doodsoorzaak is.’ Jan-Ivar bleef even stil. ‘Maar ik vind haar gewoon een kreng.’

‘Een kreng?’ zei Casper.

‘Ik heb eerder met haar te maken gehad,’ zei Jan-Ivar. ‘Ze geeft verdomme nooit uitsluitsel. Het kan zus zijn, maar het

kan ook zo zijn. Bah. Ze is zo iemand die zich altijd wil indekken, een slag om de arm wil houden.'

'Of het is gewoon niet definitief vast te stellen,' zei Monica uiteindelijk. 'Amina is een bekwame forensisch patholoog-anatoom, we kunnen haar niet dwingen om een definitief resultaat te geven.'

'Ach, volgens mij zit er gewoon een steekje los bij haar, als je begrijpt wat ik bedoel,' zei Jan-Ivar.

Nu was het tijd voor Monica om het stokje over te nemen. Ze stond op en keek naar de officier van justitie, die ging zitten.

'Aangezien dit mijn eerste dag als onderzoeksleider is, wil ik dat we alles vanaf het begin doornemen. Eerst wat basisafspraken. Cassandra, jij blijft persvoorlichter. Geef de pers gewoon één keer per dag een update. Er zijn nu aanzienlijk minder journalisten dan toen ik hier een week geleden was,' zei ze, en ze knikte naar het grasveld waar de journalisten zich hadden verzameld. 'En hou de luxaflex dicht, zodat we rustig koffie kunnen drinken zonder dat ze naar binnen gluren. Zoals jullie weten, is er DNA van meerdere personen op het lichaam van Wilda aangetroffen. Op haar kleding, maar ook in haar haar en op haar huid, in de vorm van haren, speeksel en huidresten. We hebben tien DNA-profielen geïdentificeerd, waarvan er negen afkomstig zijn van personen die er 's ochtends waren toen Wilda werd gevonden en die allemaal haar lichaam hebben aangeraakt. Het tiende is van een onbekende man van Noord-Europese afkomst. Maar dat is een niet-conclusief DNA, dus we weten niet of het überhaupt verband houdt met het misdrijf. We richten ons nu in eerste instantie op het opsporen van deze onbekende man, maar ook op het voortzetten van de gesprekken met de ouders. En iets anders waar ik over heb zitten nadenken is dat als een indringer dit misdrijf heeft gepleegd, hij relatief gemakkelijk binnen heeft kunnen komen.'

'Geen sporen van braak of zo,' zei Cassandra. 'Maar de ouders hebben zelf gezegd dat ze de deuren nooit op slot deden. Dat is misschien een beetje vreemd, gezien het feit dat ze tot de vermogendste gezinnen behoren hier in Vimmerby en dat

Wilda een bekende persoonlijkheid is in het hele land. Camilla's blog heeft bijna een kwart miljoen views per maand en ze heeft vijftigduizend volgers op Instagram.'

'Wat is het voor blog? Staat er iets verdachts op?' zei Monica.

'Ik heb zo ver mogelijk teruggekeken, maar ik heb eigenlijk niets vreemds gevonden. Het is een gewoon lifestyleblog, het gaat over het alledaagse leven, waarin ze bakt, haar huis opknapt, vakanties deelt en schattige foto's van haar kinderen post. Het lijkt gewoon het perfecte leven. En Wilda komt in bijna elke bijdrage voor.'

'Hm,' zei Monica. 'Ik wil iedereen die er die ochtend was opnieuw verhoren. Er moet iets zijn wat we over het hoofd hebben gezien.'

‘Volgende station: Vimmerby. Volgende station: Vimmerby. Uitstappen aan de linkerzijde.’

De stem galmde door de treincoupé en overstemde de deephouse in Benjamins oren. Hij had één keer moeten overstappen tijdens de in totaal vier uur durende reis om bij het kleine plaatsje in het hart van Småland aan te komen. Benjamin had na de overstap in Linköping nauwelijks nog enige vorm van beschaving gezien. Hij sloot de sudokuapp en stond op.

Het begon al te schemeren toen hij het perron op stapte, en toen het gillende geluid van de vertrekkende trein die het stadje uit reed, verstomd was, daalde er rust neer over het kleine station. Een oudere man met vingerloze handschoenen zat voor het stationsgebouw met een blikje bier in zijn hand. Het was lang geleden dat Benjamin in een kleinere stad was geweest en hij werd getroffen door de rust en de stilte. Het was moeilijk voor te stellen dat hier überhaupt iets gebeurde.

Hij was nog maar net in Stockholm geland of hij moest alweer voor onbepaalde tijd inchecken in een nieuwe stad. Misschien was dat maar goed ook, dacht hij. Dan liep hij tenminste niet het risico Jessica weer tegen het lijf te lopen. Hij wist dat ze nog steeds op hetzelfde adres woonde en zij was voor hem nog steeds het sterkste bewijs dat mensen niet te vertrouwen waren.

Hij bleef even staan voor een spiegel in de stationshal. Zijn haar zat aan de ene kant warrig en aan de andere kant helemaal recht. Zijn jas leek te groot en hing over zijn schouders,

ook al had hij de kleinste maat gekozen. Hij nam wat neusdruppels en liep naar het hotel, waarbij hij ervoor zorgde dat hij achter de andere twee bleef.

Hij bestudeerde Susanne en Håkan met de ronde bril vanaf een afstandje. Beiden getrouwd, ouders, grote kennissenkring, misschien gelukkig. Dat was te zien. Kon je een rijk sociaal leven echt combineren met dit? Trouwringen en kinderpleisters waren dingen die het zicht vertroebelden, wist hij.

Hij haalde hen in.

‘Wanneer mogen we de plaats delict bezoeken?’ vroeg hij.

Håkan negeerde hem en keek alleen naar Susanne.

‘Ik dacht dat hij zich op de achtergrond zou houden?’

‘Håkan,’ zei Susanne terechtwijzend, en ze wendde zich tot Benjamin. ‘Morgen mogen we het huis bekijken en ontmoeten we de patholoog-anatoom in Linköping. En zoals gewoonlijk is het belangrijk dat we eerst voor iedereen duidelijk maken wat wij eigenlijk doen. De officier van justitie heeft aan de zaak in Kinnekulle gewerkt, dus hij is daar natuurlijk mee bekend. Maar jullie kennen het wel: niet iedereen is daarvan op de hoogte,’ zei ze.

Daderprofilering ging altijd gepaard met argwaan. Lokale politiebureaus waren niet altijd even blij met zelfbenoemde experts die hun kwamen vertellen hoe ze hun werk moesten doen.

De wandeling naar het stadshotel duurde slechts enkele minuten, en bij binnenkomst stond er in de hoek van de receptie een tv aan met hoog volume. Ze bleven staan om te luisteren.

‘... ouders moeten leren dat kinderen geen accessoires zijn die je kunt laten zien om jezelf in het middelpunt van de belangstelling te zetten.’

Een oudere vrouw stond verontwaardigd naast de gespreksleider van het debatprogramma.

‘De kinderen hebben zelf niets te zeggen, ze hebben er niet om gevraagd om op deze manier tentoon te worden gesteld.’

Een van de avondkranten lag op de tafel voor hen en Benjamin bladerde naar de tv-pagina’s.

Wat gebeurt er met onze kinderen als we ze tentoonstellen